

тових предметів. Таким чином, підтверджено думку про штучний характер згаданого підвищення, висловлену після робіт 2016 р. на суміжній ділянці (розкоп 9).

Останні роботи були пов'язані з потребою додаткової гідроізоляції павільйону з гончарним горном XI ст., виявленим 2004 р. у північно-східній частині садиби Музею гончарства. Обабіч павільйону, впритул до нього, було закладено суцільну траншею шириною 0,5–0,6 м, глибиною 0,9–1,1 м. Згідно з планами розкопів 2004–2005 рр.

вся ця ділянка вже підлягала археологічним дослідженням. Верхню частину нашарувань потужністю 0,3–0,5 м становив темно-сірий гумусований супісок із залишками побутових предметів XX ст. Недослідженою виявилась південно-східна частина траншеї. Тут виявлено частину ями XVII–XVIII ст. і перевідкладені залишки поховання, здійсненого на незначній, близько 0,4 м, глибині. Поруч у невеликій кількості траплялись фрагменти давньоруської кераміки. Інших археологічних об'єктів і знахідок виявлено не було.

М. Відейко, Н. Бурдо, Є. Слесарєв, М. Відейко

РОЗКОПКИ БІЛЯ с. ТРИПІЛЛЯ

Експедиція НДЛ археології історико-філософського факультету Київського університету ім. Б. Грінченка проводила розкопки на поселенні трипільської культури біля с. Трипілья Обухівського р-ну Київської обл. Головним завданням польового сезону було знайти підтвердження, що поселення давніх хліборобів між селами Трипілья та Щербанівка є «тим самим Трипільям», яке дало назву відомій археологічній культурі. Як виявилось, попри усю відомість цієї культури в Україні її епонімна пам'ятка усе ще не поставлена на державний облік, тобто юридично — не існує.

Для того, щоб зробити перший крок до реєстрації та постановки на облік державою, мало старих публікацій. Слід було встановити на місцевості конкретні обриси поселення, а також отримати матеріальні підтвердження, що перед нами саме те поселення.

Епонімне поселення цікаве було і тим, що вважалось найбільшим на Київщині — близько 100 га. Тобто, це найпівнічніше трипільське «протомісто» (і до того ж одне з найдавніших). Комплексне вивчення поселення мало дати важливі відомості для успішного виконання планової теми, над якою вже третій рік працює НДЛ археології.

У розпорядженні експедиції для ідентифікації поселення були кілька копій з сторінок щоденника В. Хвойки 1897 р. (зберігається у фонді дослідника в Науковому архіві Інституту археології НАН України), на яких схематичний план місця розкопок та мальована олівцем панорама долини річки Красної, де

ці розкопки проводилися між 1897 та 1907 рр. Крім того, були точні відомості про те, що у цьому місці 15 років тому експедиція Обласного археологічного музею знайшла сліди трипільського поселення, саме того періоду культури, що вказано у публікаціях В. Хвойки — культура А, або етап VI–II Трипілья (друга половина IV тис. до н. е.) за сучасною періодизацією.

Місце досліджень знаходиться на полі, відокремленому глибоким ярмом від сучасної околиці села Трипілья. Яр впадає у долину р. Красна. Ділянка розділена асфальтованою дорогою, яка веде до с. Щербанівка. Праворуч від дороги поле, яке використовують для вирощування сільськогосподарських культур (рис. 1: 1). Поле рівне, займає частину схилу згаданого вище яру. Ліворуч від дороги розташовані ділянки, виділені під приватну забудову, належні до с. Щербанівка Обухівського р-ну Київської обл. Ширина цієї частини близько 30–40 м, далі вона обмежена крутим схилом над заплавою р. Красна.

Дослідження проводили ліворуч від дороги, оскільки поле було зайняте посівами соняшника. На цьому полі вдалося лише виявити сліди спалених будівель трипільської культури у двох місцях. На цьому ж полі 2003 року проводила дослідження експедиція Обласного археологічного музею та Інституту археології НАН України. Тоді було закладено шурф, в якому виявили залишки спаленого трипільського житла і невелику кількість керамічних виробів етапу VI–II трипільської культури.

Рис. 1. Дослідження 2018 р. на епонімному поселенні трипільської культури: 1 — вид на місце розташування поселення з боку с. Трипілья; 2, 3 — шурф 3, розчистка схилу заглиблення

Студенти-практиканти під керівництвом співробітників НДІ археології обійшли поля у цьому місці та встановили межі поселення ліворуч від дороги, звіряючись з планами В. Хвойки з польового щоденника 1897 р. Саме там, де між ярами позначені місця розкопок 120-річної давнини, вони виявили фрагменти кераміки та обпалену обмазку жител. Виявилося, що поселення і насправді велике, як і писав В. Хвойка, можливо, найбільше поселення трипільської культури у Київській обл. Виявлено також сліди давньої дороги з Щербанівки на Трипілья, помітної на плані та малюнках з архіву.

Праворуч від сучасної дороги на с. Щербанівка, навпроти того місця, де на полі було виявлено обмазку та дрібні фрагменти кераміки, закладено шурф 2 (рис. 1: 2). Ліворуч від дороги розташована остання заселена ділянка під забудову, належна до с. Щербанівка. Після зняття дерну та гумусного шару зроблено горизонтальну зачистку. Слідів давніх об'єктів не виявлено. На площі шурфу 2 виявлено фрагмент кераміки із заглибленим орнаментом та фрагмент кістки тварини. На цьому дослідження по цей бік дороги було припинено.

На протилежному узбіччі, ліворуч від стародавньої дороги з Трипілья до Щербанівки,

Рис. 2. Керамічні вироби з епонімного поселення трипільської культури: I — із заглибленим орнаментом; II — без орнаменту; III — з мальованим орнаментом; IV — «кухонний» посуд

закладено шурф 3, який мав підтвердити наявність тут культурного шару трипільської культури відповідного часу. Розміри шурфу 9×3 м, доведено до глибини 2,4 м (рис. 1: 3–6). Встановлено, що у цьому місці знаходилося штучне заглиблення часів трипільської культури, вірогідно, котлован для видобування глини-лесу для будівництва житлових споруд.

У його заповненні виявлено сотні фрагментів кісток тварин, давні знаряддя праці та значну кількість фрагментів посуду трипільської культури. Виявлено такі групи керамічних виробів: посуд із заглибленим орнаментом (рис. 2: 1–6); посуд без орнаменту (рис. 2: 7–9); посуд з мальованим орнаментом (рис. 2: 10–13); «кухонний» посуд (рис. 2: 14–16). Вдалося зібрати деякі

розвали, однак більшість знахідок являє собою лише частини посудин. Привертає увагу відносно значна (порівняно з розкопками В. Хвойки) кількість мальованого посуду, що можна пов'язати з особливістю археологізації такого об'єкту як котлован, яка відмінна від цього процесу для звичайних жител, що тут були раніше досліджені.

Виявлені матеріали можна датувати етапом VI–II трипільської культури. Саме вони стали одним з найголовніших «речових доказів», що знайдено саме те поселення, оскільки належали до тієї самої «культури А», що і знахідки В. Хвойки, зроблені наприкінці XIX ст.

Таким чином, розташування, розміри поселення, знайдений керамічний матеріал можуть свідчити, що перед нами саме епонімна пам'ятка трипільської культури.

М. Відейко, Є. Слесарєв, М. Відейко

РОЗВІДКИ В ОБУХІВСЬКОМУ РАЙОНІ

Експедиція НДЛ археології історико-філософського факультету Київського університету ім. Б. Грінченка проводила розвідки на території Обухівського р-ну Київської обл.

Головним завданням польового сезону було проведення розвідок на території та в околицях с. Трипільля з метою виявлення там археологічних пам'яток. Проведено обстеження долини р. Красна у районі вул. Підгірної та закладено два шурфи, зроблено дві зачистки на Посадівій Горі — городищі літописного міста Треполь.

У долині р. Красна археологічні пам'ятки виявлено не було. Тому основні роботи було зосереджено на городищі, де за відомостями, отриманими від працівників музею та з публікацій, відомі знахідки керамічних виробів різного часу, починаючи від етапу VI–II трипільської культури до XIX–XX ст. У минулому археологічні розкопки на городищі не відбувалися, а всі відомості стосовно культурного шару було отримано під час проведення різноманітних будівельних та земляних робіт, насамперед, прокладання комунікацій, тому було вирішено перевірити наявність та збереженість культурного шару у центральній частині гори, на ділянці біля Обласного археологічного музею.

На цьому місці знаходиться зелена зона площею близько 1 га вільна від забудови і

доступна для проведення археологічних досліджень. За наявними відомостями у центральній частині цієї ділянки знаходилася будівля церкви, збудованої з дерева, яка загинула в пожежі у 1920-ті рр. На її місці нині стоїть обеліск. Із боку ріки ділянка обмежена високою кручею, частково укріпленою від зсувів в районі оглядового майданчика, а частково порослою кущами, з ділянками, що осипаються. У обриві помітні сліди культурного шару, а біля підніжжя гори співробітники музею підбирали фрагменти керамічних виробів різного часу.

На краю обриву, у місцях виходу культурного шару, було зроблено дві зачистки довжиною 1,5–2 м кожна, висотою до 1,7 м. Зачистки показали наявність потужного культурного шару (до 1,5 м) належного до XIX — початку XX ст., у якому виявлено значну кількість фрагментів керамічного посуду та окислені вироби із заліза. Крім того, з цього шару походять нечисленні дрібні фрагменти вінець посуду доби Русі XII–XIII ст. і стінок ліпного посуду червоно-коричневого кольору, вірогідно, належні до бронзового віку.

Основні роботи проводилися при шурфуванні. Шурф 1 розмірами 1×3 м закладено навпроти корпусу школи-інтернату, у 15 м від його огорожі, в напрямку до обеліска в центрі зеленої зони. Шурф доведено у